

Megöregszünk – Agnus Dei

14. tábla

„Boldogok, akik hivatalosak a Bárány menyegzős lakomájára!” (Jel 19, 9)

Egy idős házaspár szeretetkapcsolatában az örökké élő, életerős, dinamikus Isten ugyanúgy jelen van, mint a fiatalban. A szív vágyakozása változatlanul erős és termékeny lehet az idős testben is. A békességet, derűt sugárzó, mosolygós idős emberek titka ez. Milyen szép látni egy idős pár egymást támogató, a jóra, a szépre fókuszáló, a feleslegestől való szabadságát, bölcsességét!

„Az eucharisztikus lakoma számunkra a végső lakoma elővételezése, melyet előre hirdettek a próféták¹ és amit az Újszövetség, mint „a Bárány menyegzőjét”² írja le, melyet a szentek közösségének örömeiben ünnepelnek.³ Már most „csatlakozunk az égi liturgiához és elővételezzük az örök életet, amikor Isten lesz mindenben.”⁴ A túlsó part vonzásában a házasság szentségi kapcsolata az időskorban a mennyországot még közelebb hozza a vágyainkban, az önátadásban, a befogadásban, az elengedésben, a szeretetben való teljes egység testi-lelki megélésében. Minden igazi boldogság és öröm, amit ebben a világban már megtapasztaltunk, valamiképp jelzi, hogy milyen lesz az a boldogság, amelyet Isten nekünk akar ajándékozni.”⁵

„Az eucharisztikus áldozat felajánlásakor mi is felajánljuk magunkat az Atyának. Azt szeretnénk, hogy Krisztus

¹ v.ö. Iz, 25, 6-9

² Jel.19, 7-9

³ XVI. Benedek pápa: Sacramentum caritatis, v.ö. Propositio 3.

⁴ Katolikus Egyház Katekizmusa, 1326.

⁵ XVI. Benedek pápa: Sacramentum Caritatis, 31-32

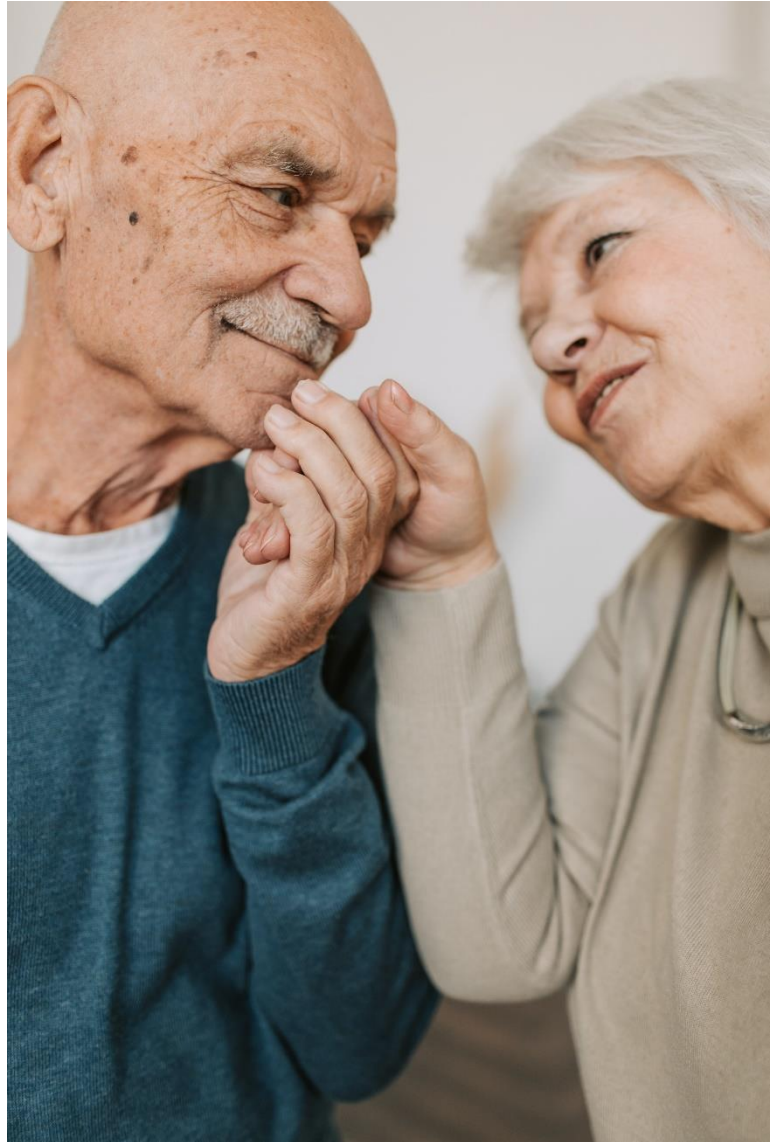

tisztára mosson, áthasson és új életre keltsen minket. Általában hosszú évek, évtizedek kellene ahhoz, amíg egy ember annyira megtisztul, megérik, hogy arcán átsugározhat a benne élő Krisztus.”⁶ „Szemléljük az evangéliumot, a hegyi beszédet (Mt 5,39-41), amely alapján azt mondhatjuk a betegségnek, öregségnek: fizikailag tönkretethetsz, de Isten képét nem tudod „szétverni” bennem, az itt van lényem középpontjában; minden értelemben lemezeleníthetsz, de azt nem tudod tőlem elvenni, hogy ajándékozzak; kényszeríthetsz sok mindenre, de a teljes benső szabadságomat nem tudod elvenni.”⁷

A törékeny ostya arra tanít minket, hogy kövessük Krisztust a sebezhetőségben, aminek távlata a kereszt. Jézus feltámadása után is megőrizte testén a sebeket, melyek az értünk vállalt szeretet jelei. Nem tartotta csúfnak, nem rejtette, tüntette el, hanem ragyogó kincsként felmutatta azokat. Idősödő testünk is megőrzi a hosszú életutunkon szerzett sebek nyomait, elkoptatott inaink, ízületeink fájdalommal jeleznek, a terhek megrogyasztották vállunkat, a gondok ráncokat hagytak arcunkon. Ezzel is hasonlóvá válunk a feltámadott Krisztushoz, akinek testén a szeretetének bizonyítékát megmutató sebei a legszebb ékszerek.

„A múltunkban sok olyan áldozat van, amelyeket még nem ajánlottunk fel: csalódások értek, embertársaim, házastársam fájdalmat okozott nekem. Mindezeket odaajándékozom a Jóistennek áldozatként, és azt mondom: Atyám, ezt neked ajándékozom a társamért. Emberi természetünk közben remeg egy kicsit, de növekszik általa. Életünk sebhelyeinek szeretetté kell válnia.”⁸

A földi életünk az utolsó szakaszához érkezett, a mi „búzaszemünk” is készül elhalni, a fájdalmas átalakulás stációján megy át, hogy a szenvedés tüzében Krisztust hordozó kenyér, életadó táplálékká váljon, amelyet megtörve szétosztunk a ránk bízottaknak. Amikor szeretünk, mindig egy kicsit meghalunk. Az elhalás apró áldozatai ebben az életszakaszban: a várakozások az orvosi rendelőben, várakozás gyermekeink, unokáink telefonhívására, fájdalmak enyhülésére. Az értük felajánlott áldozatok értelmet nyernek az ő életük számára.

⁶ Theo Breitingner

⁷ Egységben veled, Családok a Családért Egyesület, Óbudavár, 2020

⁸ T. Beller A szentmise mint életmise, Családakadémia, 2003. 21. o

Ez lehet a mi életünk szentmiséjén a feltámadás és a hála (eucharisztia) megélése. Az is lehetséges, hogy vágyódhatunk Jézussal és a már odaát levő szeretteinkkel való találkozásra. A házastársak egymás támaszaként és „élettársakként” a köztük lévő Krisztus jelenlétét és segítségét kapják meg ahhoz, hogy átformálják és továbbvezessék a Mennyei Atyához életük áldozatát, életáldozatukat.

Az együtt megöregedett házaspárok, „*akik a szeretetben már megérelték a jegyesség új borát*” lehetőséget kapnak, hogy sok együtt megküzdött megpróbáltatás után kivirágozzék bennük a „*az élet apró mozzanatainak hűsége a maga teljességében. Immár lényege szerint ízlelik a szeretet lélekben elrejtett és megerjesztett borának édességét.*” Ez az áldozatokkal és

örömmel teljes hűség megérelődik, és „*felragyognak a szemek az unokák szemlélésekor. Együtt rácsodálkozhatnak, hálát adhatnak, hogy sok együtt megküzdött válság, feladat nem gyengíti a kapcsolatot, hanem jobbítja, és leülepíti, érleli egységük borát. Nem azért élünk együtt, hogy egyre boldogtalanabbak legyünk, hanem – hogy az új szakasz megnyílt lehetőségeiből kiindulva – megtanuljunk új módon boldognak lenni.*”⁹

„*A közreműködésem nélkül is megöregszem, de a közreműködésem nélkül soha sem lesz belőlem érett ember. Az embernek muszáj magát kordában tartania.*”¹⁰ Hogyan kerüljük el, hogy morózussá, házsártossá váljunk?

Úgy, hogy nem halogatjuk az önnevelés és megtisztulás lehetőségeit, ha a hála lelkületét tápláljuk magunkban minden nap. Ha hiszünk Jézus végső győzelmében, és minden sötét körülmény és romló tendencia ellenére a megváltás, és a

feltámadás örömeiben fürdetjük lelkünket házastársunk szeretetében és a szentmise ünneplésekor. Ha nem hagyjuk az utolsó pillanatra a bocsánatkéréseinket és a megbocsátásainkat, akkor békességet és lelki gyógyulást nyerünk a szentségben velünk élő Jézustól. Ha az Oltáriszentségben várakozó Jézushoz hasonlóan merünk az időajándékozás, az időpazarlás mesterei lenni, várva, hogy szeretteink hozzánk forduljanak, és figyelmünket, elfogadásunkat ajándékba adva gyógyítani tudjuk rohanó világunk sebeit.

⁹ Amoris Laetitia 231- 232.

¹⁰ J. Kentenich

„Az Atya felé tartó átmenet pillanatában Krisztus testének és vérének vétele sajátos jelentést és fontosságot kap. Az áldozásban befogadott szent test és vér az örök élet vetése, a föltámadás záloga az Úr szavai szerint: Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, annak örök élete van s feltámasztom az utolsó napon (Jn 6, 54)”¹¹ A házastársak életében eljön az az idő, amikor erre az átmenetre készít fel minden házastársi búcsúcsókban, esti ölelésben a köztünk élő Megváltó. „Én vagyok, ne féljete!” – bátorította Jézus a tanítványokat, és ezt nekünk is mondja, ha felismerjük őt betegségeinkben, gyengeségeinkben, kiszolgáltatottságunkban és fájdalmunkban. A házastársi kapcsolatunk is megérezheti, hogy Jézus legyőzte a félelmet és a halált. Egymásba kapaszkodva, egymás szavaiból, gesztusaiból Jézus szól hozzánk: „ne félj!”

Testi és lelki gyengeségeink, a megváltozott életkörülmények hogyan érelik meg a házastársi kapcsolatunkat?

Hol tapasztaltam meg a házastársam elfogadásában, gondoskodásában Isten szeretetét?

Hogyan tapasztalom meg, hogy a házastársi kapcsolatunk a mennyországban folytatódik?

Mi az, amit el kell engednem, és mi ad igaz örömet?

¹¹ Katolikus Egyház Katekizmusa, 1524.